

λόγγιον με την Μαργαρίταν του Άγρου, Μικρόν Δόκιμον και Μελαγχροίην Αφροδίτην... -δ' Άγγελος Αγγελικός με τον Άγγελον Προστάτην, Άγγελον του Έλεως, Έαρινην Νεφέλην και Αίγλην της Ελλάδος.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου ([EE] διά τα χαριτωμένα κλάνατα) Μαρίαν Θ.Μ. (ό θεός σου σε ενέγραψε διά το έτος τουτο...)

Απόστολιν του Αιγαίου (το όποιον είνε οκτώ έτη συνδρομητής μου, και τώρα μόλις απεφάσισε να λαμβάνη μέρος εις τους διαγωνισμούς κλάλιου άργα παρά ποτέ) Παιτίσαν Δ. Χ. (σ' εύχαριστώ διά τ' έξοπάθωμον και δι' όσα γράφεις...)

Απόστολιν του Αιγαίου (το όποιον είνε οκτώ έτη συνδρομητής μου, και τώρα μόλις απεφάσισε να λαμβάνη μέρος εις τους διαγωνισμούς κλάλιου άργα παρά ποτέ) Παιτίσαν Δ. Χ. (σ' εύχαριστώ διά τ' έξοπάθωμον και δι' όσα γράφεις...)

Απόστολιν του Αιγαίου (το όποιον είνε οκτώ έτη συνδρομητής μου, και τώρα μόλις απεφάσισε να λαμβάνη μέρος εις τους διαγωνισμούς κλάλιου άργα παρά ποτέ) Παιτίσαν Δ. Χ. (σ' εύχαριστώ διά τ' έξοπάθωμον και δι' όσα γράφεις...)

Απόστολιν του Αιγαίου (το όποιον είνε οκτώ έτη συνδρομητής μου, και τώρα μόλις απεφάσισε να λαμβάνη μέρος εις τους διαγωνισμούς κλάλιου άργα παρά ποτέ) Παιτίσαν Δ. Χ. (σ' εύχαριστώ διά τ' έξοπάθωμον και δι' όσα γράφεις...)

Απόστολιν του Αιγαίου (το όποιον είνε οκτώ έτη συνδρομητής μου, και τώρα μόλις απεφάσισε να λαμβάνη μέρος εις τους διαγωνισμούς κλάλιου άργα παρά ποτέ) Παιτίσαν Δ. Χ. (σ' εύχαριστώ διά τ' έξοπάθωμον και δι' όσα γράφεις...)

Εξεδόθη σήμερα: ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΤΖΙΑΚΗ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΝΕΑ ΖΩΗ, ΕΤΗΣΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ... ΕΙΚΟΝΕΣ 40, ΣΕΛ. 272, ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙ Λύσεις δέκται μέχρι της 14 Φεβρουαρίου... Ο χάρτης των λύσεων, επί του όποιου δέον να γράψωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι...

61. Δεξιόγριφος.

Θά μ' εύρης, φίλε, 'στά πτηνά Κι' αν μεγαλώσης την ουρά μου Μ' αντωνυμία γνωστή, Τότε να φάξης στα όρυκτά Για ναύρης ποιά 'νε τ' όνομά μου Είς τή στιγμή!

62. Τετραπλοῦς στοιχείογριφος.

Απίεραχτον, δ' όλυτα μου, επί της κλίτης κείμει Μ' εν γράμμασι ολιγώτερον, αρχαία πόλις είμαι Καί ταύτης δε της πόλεως εν γράμμα αν... Ακρόπολιν διάσημον εύδης θάποτελέσης...

63. Αναγραμματισμός.

Τό σπιτάκι σου όταν κτίσης Θά με χρησιμοποίησης... Και σχεδόν εις κάθε μέρος ως σπουδαίον υλικόν... Τώρα, εάν μ' ανακατέψης, Είς τους νέους μη με γυρέψης, Διότι είμαι μάλλον γέρος Και εμπνέω σεβασμό!

64. Κεννομένον και άντεστραμμένον έξάγονον.

- 1.-'Ηλλα να δρέψω ρόδα. 2.-Τά Ψαρά άνεδείξαν ήρωας. 3.-'Εν Κίνα θανατόνεται ό κόπταν την κοσιόταν του. 4.-Παίξει κιθάρα, φάλλει ή Σάρα 5.-'Ο Ίανός ήτο θεός των Ρωμαίων.

65. Ψευδογραφία.

ΦΥ ΙΕΟΝ ΔΟΡΟ ΥΧ Ζητείται ή ανάγνωσις της επιγραφής ταύτης. Έστάλη υπό του Μουσουργού

66-70. Φωνηεντόγριφος.

Δι' ενός και του αύτου φωνηεντος, όσασδήποτε φοράς επαναλαμβανόμενου, και διά των κάτωθι συμφώνων, άν ή τάξις εις έκαστον σωρών δύναται να μεταβληθή, σχηματίσει πέντε λέξεις:

71-75. Μαγικός άριθμός.

Τή ανταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άριθμού, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθούν άλλαι τώσαι λέξεις: Ίαρος, άσωτος, λένκη, έδωρ, όμος.

76. Ποικίλη Συλλαβική Άκροστιχίς.

Η πρώτη συλλαβή της πρώτης των ζητούμενων λέξεων, ή δεύτερα της δευτέρας και ότω καθέξης, σχηματίζουν νήσον εύρωπαϊκήν: 1, Δημητριακόν. 2, Περίφημος Ίππος. 3, Όφεις. 4, Πνεύμα.

77. Έλλιποσύμφωνον.

Εο - αι - ω - ου - οα Έστάλη υπό του Μάρτυρος της Έλευθερίας

78. Γρίφος.

βελ Α Η βελ ΣΥ βελ τί; ω! βελ βελ Έστάλη υπό του Άνδρείου Άνδρίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 46 515. Καστωρ (καστωρ, λα.) - 516. Κάλμαι (καλά 'μαι.) - 517. Το χαρτί, τά γράμματα, ό γραμματισμένος.

518. ΒΕΝΕΤΙΑ 519. ΠΗΡΑ (ήπαρ) Ε Α Ε Κ Η Μ Α Ρ (ρήμα) Ν Α Θ Α Λ Ι Α Ρ Α Μ Α (άρμα) Ε Α Α Ρ Α Ρ Α Ψ (Ψαρά) Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν 520. - 523. 1, Ζεύς (ΣΥ ΕΖευξες) 2, Ήρα (ΑΡΗς...) 3, Παν (κακολογία Ν' Αΰόφυγε) 4, Αθηνά (ΑΝ Η ΘΑΛεια...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ανταλλάσω ταχυδρομικά δελτάρια' τό γραμματόσημον επί της εικόνας. Gabriel D. Grimanis. Mételin, (Turquie). (5'-12).

Ε πανερχόμενος εις φίλον κύκλον χειρετώ φίλας και φίλους και επαναλαμβάνω διακοπέισαν άλληλογραφίαν και ανταλλαγήν Μ. Μυστικόν. - Έκφράζω βαθειαν εύγνωμοσύνην και μυρίας εύχαριστίας φιλότατω Ίαπωνικώ Χρυσανθέμω δι' αληθώς κολακευτικήν βράβευσιν τετραδίου μου ήν άτυχώς μόλις σημερον έμαθον. - Επιθυμώ να μάθω ψευδώνυμον Δδος Μαρίας Παπαγιάννη - Σίφνου - δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν. - Ζητώ σαφεστέραν διεύθυνσιν φίλης Διογυσιάδος Πηγής. - Χαιρετώ αγαπητόν Φίλημα Σηίς και Σαρονάταν τού Σοδμπερ. - Φρά-Διάβολος. (5'-13)

Ηλλαξα ψευδώνυμον. Βραβεύω τά Μ. Μυστικά της Διακριθείσης Αρσακειάδος. - Ένδοξον Μεσολόγγιον. (5'-14) Φωτογραφικά μηχανικά από 12 δρ. και άνω. Είς τας έπαρχίας έλευθερα τελών. Παρακαταθήκη εν Πειραιεί, δόδος Ύψηλάντου 170. (5'-15)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ής τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπερησίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ής άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

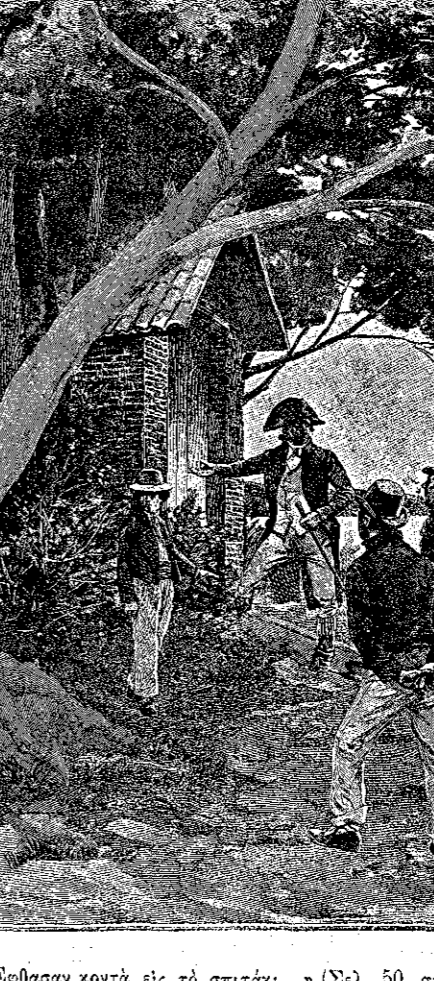
Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Έσωτερικού, Έξωτερικού, Έτήσια, Έξαμηνος, Τρίμηνος. Includes publisher info: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.) - Γιατί κλαίς; ήρώτησεν ό εύπατρίδης, άνήσυχος. Ο Ουίλ άπήνησε, μέσα από τους λυγμούς της πραγματικής λύπης του: - Βλέπω πώς δεν με θέλετε πιά μαζί σας. Αν με πάτε όπισω εις τά Νιελ-γέρρια, τό κάμνετε βέβαια, διότι σκοπεύετε να φύγετε από εδώ έλομόναχος, και να εύρετε τόν Σουρκούφ. Και όμως μου είχατε υποσχεθί πώς θα μ' έπαίρνατε μαζί σας.

Μογέλασε. Έκτύπησε φιλικώς τόν Όμω τον μικρού. - Καλά! είπε, βλέπω ότι έχεις κλίσην προς τό επάγγελμα. Όπλίσου λοιπόν με θάρρος και περίμενε έτοιμος τό πρώτον σύνθημα μου. Δεν θα εινε εύκολον να ξεφύγωμεν από την άγγλικήν επιτήρησιν. Αλλά, αι Ίνδιαι εινε μεγάλοι και αν άκόμα τά καράβια του Τζών Μπούλ μās λείψουν, πάλιν θα εύρωμεν

καμιά βάρκα κανενός ψαρά της Μαλαβάρης. Τά μάτιζ του Ουίλ έλαμψαν με τας ώραις ακτίνας του θάρρους και της τόλμης. - Ω! έφώναξε δώστε μου γρήγορα αυτό τό σύνθημα! Δεν βλέπω την ώραν να σās δείξω πώς έχω καρδιά. Από εκείνην ήν ήμέραν, ό νέος εύπατρίδης και τό μικρό αγόρι δεν είχαν πλέον μυστικά μεταξύ των. Ένώ ό Ίακωβος έμελετοüsse τό σχέδιον της φυγής, ό Γουλιέλμος έπαίρην από τους δύο ναύτας, οι όποιοι ήσαν και αυτοί σύμφωνοι διά την απόδρασιν, μαθήματα γυμναστικής και ναυτιλίας. Η προθυμία και ό ζήλος του άνεπλήρωσαν τότε την μακράν έξάσκησιν, ή όποία θα τώ ήτο απαραίτητος εις κάθε άλλην περίστασιν.

Έντός έλίγων ήμερών ό Ουίλ έμαθε να κολυμιά ρωμαλεώτατα μέσα στα όρμητικώτερα κύματα, να σκαρφαλόνη με την έλξιν εις τους κορμούς των δένδρων, να κάμνη κόμβους και άμματισιές, να χειρίζεται τό κουπί όπως ό έμπειρότερος των φοιτητών της Όξφόρδης και του Καϊμπριτζ. Μετά δύο μήνας, ή φυσική του εύλυγισία, με την δύναμιν του πού ήβηξε, τόν είχον κάμνη ένα από τους επίδεξιωτέρους άκροβάτας. Ο Έβέλ, ό Βρετόνος ναύτης πού είχεν ύπερητήση υπό τόν Σουφρέν, τού είπεν επίδοκιμαστικώς με ένα άνοιχτόκαρδο γέλιο: - Μωρέ! θα μου γίνης

«Εφθασαν κοντά εις τό σπιτάκι...» (Σελ. 50, στ. γ')

ένας μούτσος από κείνους που δεν βρίσκονται εύκολα, γυέ μου!

Κάθε βράδυ, όταν οι τέσσαρες άνδρες εμάθηντο να συμπάγουν, —διότι ο Ίάκωβος Κλαβαγιάν ειχεν ανάλαβη εις βάρος του όλα τα έξοδα των συναϊχμαλώτων του,—συνεσκέπτοντο με μισά λόγια δια το σχέδιον που όλοι είχαν κατά νοούν.

— Λοιπόν! καπετάνιε, ήρώτησεν ο Πιαρίλιος, ο άλλος ναύτης, ένας Βάσκος από τον "Αγιον Ιωάννη-του-Φωτός, κοντεύει ο καρός;

— Ναι, παληκάρι μου, απήγησεν ο Κλαβαγιάν, κ' έλπίζω ότι μεθαύριον θα είμαστε στα πανιά για να φύγωμε απ' εδω χωρίς την άδειαν των Έγγλέζων.

— Α! Και πως λογαριάζετε να τα καταφέρετε; ήρώτησεν ο Έβέλ.

— Θα σάς το πω σε λιγάκι, καθώς θα κάμνωμε τον περιπάτο μας εις την προκυμαίαν.

Μετά μίαν ώραν οι τρεις άνδρες και το αγόρι διεσκέλιζαν την άμυώδη άκρογιαλίαν της επικινδύνου ακτής της Μαδράς, παρατηρούντες τας λέμβους των ιδιογενών, αι όποιαι μόναι ήμπορούσαν να προσεγγίσουν εις το μέρος εκείνο, το άπροσπέλαστον δια τα μεγάλα ευρωπαϊκά σκάφη.

— Νά! είμαστε στην προκυμαία, είπεν ο Πιαρίλιος Ουσταριτί, ο Βάσκος νομίζω πως μπορείτε να μιλήσετε άρθρα. Οι Άγγλοι δεν βάζουν σκοπούς άμα νυκτώση. Και έπειτα γνωρίζουν, πως το ανάσφορισμα της θαλάσσης άρκει να φυλάξη την είσοδον του λιμανιου, και ότι οι καρχαρία δεν ο' άφιναν κανένα κολυμβητήν να έβγη σωστός και άκέραιος από το νερό. Νά το στρήψωμε απ' εδω, μου φαίνεται αδύνατον.

— Και όμως απ' εδω θα το στρήψωμε, παληκάρι μου, απήγησεν ο Ίάκωβος.

— Α! και πως, καπετάνιε μου; Έρεις δεν έχομε φτερά σαν τούς γλάρους. Και για να κυβερνήσωμε καμμία από αυτές τες διαβολοπιτόγες των άγριανθρώπων, πρέπει να γνωρίζωμε τα ρηγά και τα στενά. Αν είχαμε καμμία βαρκοϋλα σαν κι αυτές που κάμνουν στον τόπο μου, θαρρῶ πως θα μπορούσαμε να κάνωμε την κουτουράδα, μ' όλο το άνόρεμμα και μ' όλα τα σκυλόφαρα.

— Θα την έχωμε την βαρκοϋλα, Πιαρίλιε, και μάλιστα την ώραύτερη που θα μπορούσες να φαντασής, την βάρκα του λόρδου Βλάγκουδ, του διοικητου της Μαδράς.

— Χωρατεύετε βέβαια, καπετάνιε μου. Έγω δεν ξέρω άλλη βάρκα παρά την έπιστημη βάρκα της λαίδης Βλάγκουδ. Είναι αλήθεια πως εινε πρώτης τάξεως φελουδα, με το κινητό κατάστρωμά της στην πρόμνη, που εινε σαν κάσσορο, με την

καρένα της από ξύλο τικ και με το σιδεροδεμένο άλμπροό της. Μπορεί κανείς να βγή και στα ανοικτά μ' αυτή τή βάρκα.

— Και μ' αυτή θα βγούμε κ' έμεις, συντροφοι, αν δώση ο Θεός.

— Ναι, μα για να έχωμε την βάρκα, επανέλαβεν ο δύσπιστος Βάσκος, πρέπει να την πάρωμε, και γνωρίζετε βέβαια ότι ο διοικητής νοιάζεται παραπολύ για την βάρκα της γυναίκας του. Η αρχόντισσα την αγαπά και την ζηλεύει, όπως ή τι γρισσα τα παιδια της.

— Έγω σέβομαι και πολύ μάλιστα τας κυρίας, απήγησεν ο Ίάκωβος, αλλά ή εύγενεστερα από όλας των, εινε ή κυρία Έλευθερία. Δι' αυτό δεν θα διασάω να λησταύσω την κυρίαν Βλάγκουδ χάριν της έλευθερίας μας.

Οι δύο άνδρες ήρχισαν να γελούν με το εύφολόγημα. Ο Έβέλ ειπεν αποφθεγματικῶς:

— Όσο γι' αυτό, καπετάνιε, είμαι συμφωνότατος. Ζήτω ή έλευθερία!

— Λοιπόν, δεν θα σ' έμποδισή ή συνειδήσις σου, άμα έλθη ή στιγμή, να πάρης από την κυρίαν Διοικητιναν την βάρκα της, ναύτη;

— Όχι, καπετάνιε μου. Και, αν τα καταφέρωμε να ξεφύγωμε απ' εδω και πιάσωμε κανένα έγγλέζικο καράβι, θα επιφορτίσωμε τούς γκόντες να φέρουν την βάρκα στην άξιαγάπητη συμπατριώτισσά των. Θα την πάρωμε δανεική για λίγες μόνον ήμέρες.

Τα λόγια αυτά αντηλλάσσοντο με χαμηλήν φωνήν, και δεν ήσαν παρά μία άόριστος ένδειξις του σχεδίου, το όποιον έστρεφε κατά νοούν ο καταδρομέας. Οι δύο σύντροφοι του δεν ένόμισαν άρκετά όσα ήκουσαν, και δι' αυτό έξηκολούθησαν τας έρωτήσεις των.

— Αλλά, καπετάνιε μου, είπεν ο Ουσταριτί, δεν άρκει να θέλωμε την βάρκα; πρέπει και να την πάρωμε, και αυτό, ξέβρετε, δεν εινε εύκολο πράγμα.

— Για να σκεφθῶ ε ακριβώς πως θα την πάρωμε, σάς έφερα εδω. Πάμε να επιθεωρήσωμε όλοι μαζί το σπίτι της βάρκας.

Λέγων αυτά, ο Ίάκωβος Κλαβαγιάν παρέσυρε τούς φίλους του προς το μέρος ενός μικρού άκρωτηριου, το όποιον έδέσποζεν όλης της παραθαλάσσιας. Εκεί, κάτω από ένα δασάκι υδροχαρών γιαιγισόδένδρων και ταμαρινδων, ήτο κλισμένον ένα κομψόν κίδωνι από τουβλα, το όποιον ειχεν ως μόνην είσοδον μίαν μεγάλην θύραν με σιδερένιους μοχλους και μεντεσέδες. Το ξύλον της ήτο τόσο σκληρόν, ώστε και με τον πέλεκυν δεν ήτο δυνατόν να σπάση.

Εις ύψος τριών μέτρων από του εδάφους, εις εκάστην των πλευρών του μικρού οικοδομήματος, ήσαν ανοιγμένοι φεγγίται προωρισμένοι ν' αερίζουν το έσωτερικόν του λευμοστασιου.

Έκει μέσα, επάνω εις μόρσους από ξύλον τικ, ανεπαύετο ή κομψή λέμβος. Μ' ένα σύστημα πολύ εύφες από κρίκους και μακαράδες, ήμπορούσαν δύο άνδρες να την άνασκηώσουν από τον υποστάτην της και να την κάμουν να όλισθήσῃ επάνω εις έν είδος κούνιας με τροχούς, ή όποια έστρεγγεν επάνω εις έν είδος σιδηροδρόμου. Ο σιδηροδρομος πρέβαινεν έξω από την θύραν και έφθανεν εις τα βαθυά νερά. Δεν έγρειάζετο λοιπόν παρα να σπρωχθῇ ή κούνια επάνω εις τον σιδηροδρομον, έως το σημειον εκείνο, δια να έλθουν μόνον τα κύματα της πλημμυρίδος και να πάρουν την λέμβον από το άρμα της.

Όταν έφθασαν κοντά εις το σπίτι, οι τρεις άνδρες έκαμαν τον γύρον του. Το έξήτησαν με προσοχήν, έμελέτησαν όλας τας ιδιαιτέρας λεπτομερείας του.

— Έ, πιστούνι μου! έμουρμούρισεν ο Βάσκος, όλα αυτά εινε έξοχα και περίφημα, αλλά για κείνους που έχουν τα κλειδιά του σπιτιου.

— Αυτοι οι παληκο Έγγλέζοι, επρόσθεσεν ο Έβέλ, ειχαν μηχανεύσῃ πως θα μας έρχότανε καμμία μέρα ή ιδέα να πάρωμε τή βάρκα της. Την έβαλαν μέσα σε ντουλάπα που κλείνει καλά, και δεν βλέπω το μέσον ν' ανοίξωμε το θυρόφυλλο.

— Όχι, βέβαια απ' έξω, Έβέλ, γυέ μου! αλλά από μέσα;

Ο όμιλήσας ήτό ο Κλαβαγιάν. Ο Βρετόνος ήνοιξε διάπλατα τα μάτια του και εκύτταξε τον αρχηγόν με ήθος δυσπιστίας.

— Από μέσα, καπετάνιε; Αλλά με τί μέσον να μπουόμε στο κελλάρι;

— Μήπως λοιπόν εινε για τούς σκύλους καμωμένες αι σκάλες, κουτοπόνηρέ μου;

— Καλά αι σκάλες, μα από που να τες πάρουμε; Είναι βέβαια πολλές σκάλες στην πολιτεία, μα οι σπαγγίδες θα παραξευθοούν, άμα δούν ανθρώπους να νυκτοπερπατούν φορτωμένους με σκάλες.

— Έβέλ, αγόρι μου, έγινες στεριαγός, έμεινες παραπολύν καιρό στο κατάστρωμα των βφιδιών. Σ' έβλαψε αυτό, το βλέπει ο καθένας.

— Τότε, καπετάνιε μου, έξηγηστε μου τί σκοπεύετε να κάμετε, διότι, το βλέπετε πολύ καλά δεν μαντεύω που θέλετε να φθάσετε.

— Δεν μου λές, βρε κουτσουρο, άμα ο κ. Σουορέν σ' έστελνε να καθήσης σκοπός επάνω στα δίκυρα του παπαφίγκου, μήπως σε ισσορίζαν επάνω καθιστό στην πολυθρόνα;

— Όχι, μα την πίστι μου, καπετάνιε! έσκαρφαλίονα στα ξάρτια.

— Λοιπόν, θα σκαρφαλώσωμε στον τοίχο, αυτό εινε.

Ο Έβέλ έφάνη εύχαριστημένος. Αλλά τότε ήλθεν ή σειρά του Πιαρίλιου να κάμη αντίρρησης.

Και ήσαν οβριώτερα αι αντίρρησης του: — Καλά, καπετάνιε μου, είπε. Έρεις σκαρφαλώνωμε σαν τες ρυγες, με ίξο στα πόδια, επάνω ες αυτά τα τουβλα. Κυττάξτε όμως λιγάκι εκεί επάνω να δήτε, αν θα μπουδέστε να περάσετε, κ' έμεις μαζί, απ' εκείνα τα φεγγίτσια;

Και έδειξε τούς στενούς φεγγίτας, που ανοιγαν κάτω από την στέγη.

Χλευαστικόν μειδιαμα έφάνη εις τα χείλη του Κλαβαγιάν.

— Αν είχα να δώσω κανένα βραβείον έξυπνάδας, θα έδισταξα, αγόρια μου, σε ποιόν από τούς δυο σας να το πρωτοδώσω. Πρέπει να παραδεχθῶ πως ή έγγλέζικη μύτρα και το ριζι σου έχοντριναν το μυαλό, παληκο-Πασκῶνε, για να έχης μούτρα να μου λές αυτά τα πράγματα.

Και, έλκων πλησίον του τον Γουλιέλμον, ο όποιος δεν ειχεν ανοίξη το στόμα του άκόρη, ήρώτησε με κομπαστικόν ύφος:

— Και αυτό το ναυτόπουλο, γιατί νομίζεις πως επλάσθη και ήλθε στον κόσμο, βρε χονδροκέφαλε μισο-Ισπανέ;

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πιέρου Μαίελ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Αγαπητοί μου, ΠΑΡΧΕΙ εδω εις τας Αθήνας μικρός φιλικός όμιλος, — χωρίς πρόεδρον και χωρίς καταστατικόν, — ο όποιος καθε Κυριακήν κάμνει έκδρομάς. Αποτελείται από ανθρώπους των γραμμάτων δηλαδή από δύο συγγραφείς, από δύο δημοσιογράφους και από ένα φοιτητήν, ο όποιος γράφει στίχους και αποκαλείται ανθυπολόγιος. (Όταν θα εκδώση την πρώτην του Συλλογήν θα προτιθασθῇ εις υπολόγιον.) Αυτά εινε τα τακτικά ή μάλλον τα τακτικώτερα μέλη. Κατά Κυριακάς έμω προστίθενται έκτακτα, αλλά πάντοτε εις αναπλήρωσιν απόντων τακτικῶν, διότι καμμία Κυριακήσ οι έκδρομείς, τακτικοί και έκτακτοι, δεν υπερέθησαν ποτέ τούς πέντε. Συνήθως μάλιστα εινε ολιγώτεροι: ποτε ο ένας έχει εργασίαν ποτε ο άλλος εινε αδιάθετος ή κουρασμένος ποτε ο τρίτος άργησε να έξυπησή, και ποτε ο τέταρτος

έβραρίθηε τα ίδια και τα ίδια. Μίαν Κυριακήν π.χ. ο όμιλος άπετελέσθη από... εν μέλος, το όποιον άφου εις μάτην προσεπάθησε να διπλασιασθῇ, εις το τέλος άπηλίπισθη και εξέδραμεν όλονόναχον...

Συνήθως αι έκδρομαί αυταί γίνονται με τα πόδια: αλλά κάποτε και μέγρι τινός χρησιμοποιείται και ο σιδηροδρομος, και το λεωφορείον, και το άμάξι, έκτάκτως δε και κανένος ύπομονητικῶς γάδδαρος, δια τούς τυχόν κουραζόμενους και δια τα τρόφιμα. Διότι κάθε έκδρομη αποβλέπει κυρίως εις ένα γεύμα, ύπαιθριον όταν ο καιρός το επιτρέπη, υπό στέγην όταν το άπαγορεύη, πάντοτε δε φαϊρόν και όρεκτικόν, όπως, ανεξαρτήτως καιρού, εινε τα γεύματα της έξοχής. Δι' αυτό τα τρόφιμα παραλαμβάνονται άφθονα από την πόλιν και αποτελούν την κυριωτέραν μέριμναν των έκδρομῶν οι όποιοι: τα επιβλέπουν καθ' όδον μηπως... φαγωθοούν προώρας από τούς ίδιους, διότι, καθώς ξεύρετε, δεν υπάρχουν μόνον περιπατητικοί φιλόσοφοι, αλλά και περιπατητικοί φαγάδες...

Τέλος πάντων, έκτος άπεικταίου και άπροόπτου, τα τρόφιμα φθάνουν άνεπαφα μετά των έκδρομῶν εις το προσδιορισμένον μέρος, — εις την Πεντέλην ή εις την Καισαριανήν, εις τα Μελίσια ή εις τα Σπόλεια, εις τον Διονύσον ή εις του Σικαρομαγῶ, — και εκεί πλέον στήνεται το τραπέζι, — κάποτε μάλιστα δεν εινε ανάγκη αὔτε να στηθῇ, δια τον απλούστατον λόγον ότι τραπέζι δεν υπάρχει. Αλλά τότε ίσα-ίσα οι έκδρομείς εινε περισσότερον εύχαριστημένοι, όταν ειμπορούν να καθήσουν παρά την άμνον της θαλάσσης ή επί της κορυφῆς του λόφου, ως τραπέζι: και καθίσμα χρησιμοποιούντες την χλοερὰν γην, ως τραπέζομάνθηλα τας εφημερίδας των και ως μαχαιροπήρουνα τα δάκτυλά των.

Ένας από τούς δημοσιογράφους του όμιλου περιγράφει τακτικά εις την εφημερίδα του αυτὰς τας έκδρομας, τας όποιας ώνόμασεν εύφέςτατα «Έξερευνήσεις εις τα άγνωστα περίχωρα των Αθηνών.» Γίνεται λοιπόν λόγος περι αυτών και εις εύρύτερον κίχλον από τον στενωτάτον φιλικόν και εις το καφενεϊόν όπου συγχάζουν οι έκδρομείς και προσχεδιάζου, θοροβῶδως πάντοτε, τα της προσεχούς έκδρομῆς, ή ανακονόνουν εις τούς άπουσιάζοντας συναδέλφους τα της προηγούμενης, οι θαμῶνες τούς κρούουν και τούς κυττάζουν περιεργώς, ως όντα άλλου κόσμου, ως ανθρώπους αραδόξους και θαυμαστούς. Μίαν ήμέραν ένας κυριος τούς έδειξεν εις τον παρακαθήμενόν του, και μετά σεβασμοῦ ειπε:

— Νά, αυτοί εινε!

Δηλαδή, αυτοί εινε ποι κάμνουν το μεγάλον και φοβερόν αυτό κατορθώμα!

Αυτοί εινε που έξερευνοῦν τα άγνωστα περίχωρα των Αθηνών! Αυτοί εινε οι τολμηροί και ριψοκίνδουνοι περιηγηταί, οι Στάνλεϋ και οι Νάνσεν! Αυτοί εινε που κάμνουν έκδρομάς!

Φαντασθῆτε το όλίγον! Κάθε Κυριακήν και κάθε έορτήν, όταν δεν βρέξη, αντί να καθսουνται να γρυιάζουν στα σπείτιά των, αντί να προστίθενται εις τον συνωστισμόν της Πλατείας του Συντάγματος, αντί να συζητοῦν κλεισμένοι εις το κρυφτικόν καφενεϊόν, ή αντί να καταδύνουν σαρδαλληδόν στο:θαγμένοι εις το Φάληρον δια να γυρίσουν... με το άλλο τραϊνον, — οι άνθρωποι αυτοί προτιμούν να περιπατοῦν ώρας, να πηγαινου εις την έξοχήν, να αναπνεύουν όλίγον αέρα, να τρώθουν εις το ύπαιθρον και να επιστρέψουν πεζή! Τι θαύμα! Τι παράδοξον και άσυνειθιστον πράγμα δι' ήμάς τούς γνωθούς, τούς όκνηρούς, τούς δυσκινήτους Αθηναίους, που νομίζομεν ότι θα χασθῶμε αν άφισωμεν δια μίαν ήμέραν το πεζοδρόμιον της οδου Σπυδίου!

Δεν εινε και αυτό έν από τα παράδοξα; Εις τον τόπον μας με το ώραϊον κλίμα, με τον λαμπρόν ήλιον, με τον γλυκύν χειμῶν, με τας μαγευτικὰς έξοχάς, με το θαυμάσιον ύπαθρον, αι έκδρομαί να εινε το σπανιότερον πράγμα; Και να διηγούνται οι έκδρομείς περι των όποιων σάς έλεγα, να βεβαιόνουν μεθ' όρκου, ότι ποτε, εις καμμίαν των έκδρομῶν κυριακάτικην, δεν έτυχε ναπαντήσουν περισσότερας από δυο παρθας άλλων έκδρομῶν; Και να υπάρχουν άνθρωποι άποφανόμενοι: αξιωματικῶς ότι αι Αθηναί δεν έχουν έξοχάς, δια μόνον τον λόγον ότι αι έξοχαί αυταί δεν φθάνονται από την Πλατείαν του Συντάγματος; Και να το πιστεύουν και οι άλλοι, χωρίς ποτε να λάβουν τον κόπον να τες εξακριβώσουν; Και να υπάρχουν εν τούτοις θαυμάσια έξοχαί άγνωσόμεναι, άπροσπέλαστοι, άχρησίμευτοι, έξοχαί που εις άλλον τόπον θα ήσαν ή χαρά και ή απολαυσις των κατοίκων της πόλεως; Και οι άποφασίζοντες να έξυπνοῦν την Κυριακήν όλίγον ένωρίτερα και να περιπατοῦν όλίγον περισσότερον δια να τας απολαμάνουν, να εινε σπάνιαι εξαίρεσεις και να θεωροῦνται ως τολμηροί περιηγηταί και ατρόμητοι έξερευνηταί;...

Ότωσδήποτε, δεν θα έκάμνατε καθόλου άσχημα να τούς μιμηθῆτε. Να ζηλεύσετε και σεις όλίγην δόξαν Στάνλεϋ έντός... της Αττικής. Και να ποτελέσετε μικρούς συγγεμιλούς και φιλικούς όμιλους έκδρομῶν. Χωρίς προέδρους και χωρίς κανονισμούς, αλλά με ζήλον, με προθυμίαν και προπάντων μ' επιμονήν. Διότι δυο ή τρεις έκδρομας τον χρόνον τας κάμνετε βέβαια και τώρα. Το ζήτημα εινε τα τας κάμνετε τακτικά.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ο άνεμος τραγουδεί εις τὸ δάσος, καθὼς περᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν πεύκων. Ἀπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν ἐπάνω, τὸ φεγγάρι ἀπλόνει κάτω στὸ χιόνι τῆν σκιὰν τῶν δένδρων, ποῦ λαμπροκοποῦν ὀλόρθα, τυλιγμένα μέσα στὴν διαμαντένια πάχνη. Δὲν ἀκούεται κρότος ἄλλος παρὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὸ ἐλαφρὸν τρέξιμο κάποιου ζῴου, ἢ τὸ τρίξιμο ποῦ κάμνει τὸ πευκόμηλο σὰν κόβεται καὶ πέφτει.

Τὸ λαγουδάκι ξεμυτίζει ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς φωλιᾶς του· κυττάζει ὀλόγουρα καὶ κουκᾶ τὴν μυτίτσα του μὲ ἀνησυχίαν. Πίφ! νὰ το, μ' ἓνα πήδημα, ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα του. Ἀνασηκόνει τὰ ἔμπροσθινὰ του πόδια, ἀνατινάζει τὰ αὐτιά του, τὰ στυλόνει ν' ἀκούσῃ θραξί, ν' ἀκούσῃ ἀριστερᾶ, καί, τότε παίρνει θάρρος· κάμνει μερικὰς τοῦμπες, καὶ ἀναταράζεται γύρω του τὸ χιόνι. Ὑστερα, ξεκινᾶ, πηδᾷ καὶ τρεχάτο, εἰς τὸ μέρος ποῦ ἀνοίγεται τὸ δάσος, μὲ τὴν οὐρίτσα του ἀνασηκωμένη, χιονισμένο καὶ χαρωπὸ.

Ἄλλα λαγουδάκια φθάνουν ἀπὸ παντοῦ, καί, καθὼς ροκανίζουσι ἐδῶ καμμιὰ φλοῦδα, ἐκεῖ κανένα φύλλο, παίζουν τὰ παιγνίδια τῶν μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Τὸ χιόνι σφραγίζεται μὲ μικρὰ τοιφυλλάκια, κάτω ἀπὸ τὰ μικρὰ ποδαράκια τῶν, καὶ ὁ ἀνεμος τραγοῦδεῖ γλυκύτερα, καθὼς περᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ, ποῦ σκύβουν χαμηλότερα, σὰν νὰ θέλουν καὶ αὐτὰ νὰ παίξουν μαζί μὲ τὰ λαγουδάκια. Τὰ τρελλὰ τρέξιματά γίνονται τοῦμπες, αἱ τοῦμπες γίνονται τρέξιματά τρελλὰ. Καὶ τὸ χιόνι ἀνατινάζεται φαεινὰ, καὶ τὰ παιγνίδια δὲν ἔχουν τελειωμὸ, ὡς νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ.

Ἄμα ὁ οὐρανὸς ἀρχίσῃ νὰ ροδοφέγγῃ, κάθε λαγουδάκι τραῖξ κατὰ τὴν τρύπα του, τρεχάτο καὶ βιαστικό. Τὸ δικό μας τὸ λαγουδάκι δὲν βιάζεται πολὺ· συλλογίζεται τὸ γλέντι τῆς ἐρχομένης βραδυᾶς καί, ἀπὸ τὴν χαρὰ του, κάμνει μιά τοῦμπα.

Μπάμ! μιά τουφεκιά. Τὸ λαγουδάκι εἶνε ξαπλωμένο ἐπάνω στὸ χιόνι, καὶ τὸ χιόνι ροδοκοκινίζει ἀπὸ τὸ αἷμα. Τὰ ποδαράκια του σπαράζουσιν, καὶ μὲ τοὺς σπασμούς τῶν ἀνατινάξουσιν πάλιν τὸ χιόνι, διὰ τελευταίαν φοράν ὑστερα κοκκαλόνοῦν... Τὸ λαγουδάκι μας δὲν θὰ ξαναπαίξῃ στὸ ἄλωνα τοῦ δάσους, μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Τὰ ἄστρα σβύνουν, χάνεται τὸ φεγγαράκι, καὶ ὁ ἀνεμος θρηγνεῖ λυπητερά στὸ δάσος, καθὼς περᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν πεύκων.

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΦΕΥΓΙΟ ΑΛΛ-ΓΑΛΛΙΚΑ

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἡ πίκρα καὶ ἡ μελαγχολία τοῦ Μελάνη διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν εἶχαν ὄρια. Τὸν ἐπίασε μάλιστα ἡ ἀρρώστια ἐκείνη τῆς μελαγχολίας, ποῦ λέγεται ἀγγλικά σπλήν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μελάνης δὲν ἤξευρε ἀγγλικά, ἀπεφάσισε νὰ τὸ στρήψῃ... ἀλλὰ-γαλλικά,—ὅπως ἄκουε συχνὰ νὰ λένε πῶς κάμνουν οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Μελάνης, ὁ καιρῆνος, μὲ τὴν κουταμάρα του, τίποτε δὲν ἐφοβώτανε· ἔλεγε πῶς, ἅμα ἔβγαине στὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εὐκολο θὰ ἦτανε νὰ εὑρῇ τὸ σπίτι τῆς Ἰσηνῆς καὶ τὸ ἀγαπημένο του ἀδελφάνι, τὸν Γάλα...

Αὐτὸ τὸ σχέδιον, δὲν τὸν ἀφινε ἤσυγον, οὔτε ἡμέρα οὔτε νύχτα τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ἐκαθορῶδιζε μέσα του, καὶ ἐκαθορῶδιζότανε κι' αὐτός, τὴν ὥρα ποῦ ἦτο ξαπλωμένος μὲ μισόκλειστα ματάκια, ἢ κουλουριασμένος ἐπάνω σὲ κανένα μαξιλάρι, καὶ πολλὰς φορές τοῦ ἐξέφευγε καμμιὰ φωνουλά μέσα στὸν ὕπνο του, ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν...

Ἄν οἱ ποντικοὶ ἐγνώριζαν πόσο λίγο τὸν ἔννοιαζε γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, γρηγόρα θὰ ἔπαιρναν θάρρος.

Ἦλθε ἓνας καρβουνιάρης... (Σελ. 52.)

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἤξευραν τίποτε ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ Μελάνη, τὸν ἔβλεπαν κ' ἔτρεμαν. Δὲν ἐκοτοῦσαν πιά νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰς τρύπες τῶν καὶ νὰ κάμουν ἱστορικός ἐρεύνας εἰς τὰ παληόχαρτα τοῦ κυρίου Παλαιστομίδου.

Πολλὰς ποντικίνες μάλιστα ἐπῆραν τὰ παιδιὰ τους κ' ἔκαμαν μετακόμισι σὲ ἄλλο σπίτι.

—Ναί, θὰ φύγω! ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ γατάκος μας. Ἐδῶ κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φύγω... θὰ πάω νὰ εὑρω τὸν Γάλα μου... αὐριο κ' ἔλας!..

Ἄν καὶ ἦτανε βέβαιος ὅτι κανένας δὲν εἶχε τὴν ἔννοια του, οὔτε νὰ τὸν προσέξῃ οὔτε τὸν κρατήσῃ ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἢ καρδοῦλα του ὁμως ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, καθὼς ἐτριγύριζε εἰς τὴν σκάλαν διὰ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφύγῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξώπορταν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦλθε πολὺ γρηγόρα. Ἦλθε δηλαδὴ ἓνας καρβουνιάρης, φορτωμένος μ' ἓνα τσουβάλι κάρβουνα. Ὁ Μελάνης παρεμέρισε λιγάκι διὰ νὰ μὴ λερωθῇ ἀπὸ τὰ κάρβουνα, ἂν καὶ δὲν ἦτανε κανένας φόβος μήπως μαυρίσῃ ἀπὸ αὐτὰ, καί, ἐνῶ ἡ Ἀννέττα ἐφώναζε ἀπὸ ἐπάνω τοῦ καρβουνιάρη πῶς τῆς ἔλερονε τὴ σκάλα, μιά καὶ δυὸ ὁ Μελάνης μας δίνει μιά, καὶ πετιέται ἔξω εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Ἐνόμιζε ὁ ἄμιρος πῶς ἦτον ἀρκετὸ νὰ πατήσῃ τὰ πόδια του εἰς τὸν δρόμον, γιὰ νὰ εὐρεθῇ ἀμέσως στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πόσον ὁμως εὐρέθηκε γελασμένος καὶ τί ἐτράθηξε μὲ αὐτὸ τὸ φευγιὸ ἀλλ-γαλλικά.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιον ἐτρωγαν κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐμαζεύθη εἰς τὸ σπίτι, καὶ δὲν ἔγινε λόγος παρὰ διὰ τὸ κοριτσάκι, ποῦ εὐρέθη εἰς τὸ χωράρι. Ἀνέβησαν ὅλοι εἰς τὴν γραμμὴν τὴν σκάλαν μὲ τὰς μύτες τῶν ποδιῶν, διὰ νὰ το ἰδοῦν.

Ἡ κυρία Τζαν Χάρδου, ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα σαρανταπέντε ἐτῶν, ισχνή, ἐνεργητικὴ, αἰωνίως ἀπρησχολημένη, εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὸ παιδάκι δὲν εἶχε ζοῆν. Οἱ ἄνδρες, ὁ Τζάν καὶ ὁ υἱὸς του Τώμ, ἓνα παιδάκι ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἶκοσι ἐτῶν, ὁ περιφημότερος Κάου-μιπού ὅλης τῆς περιοχῆς, ἐκύτταξαν ἀμίλητοι ὁ πατέρας μὲ ἐν εἶδος οἴκτου σχεδὸν φιλοστόργου ὁ υἱὸς μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν.

Ἡ Μάγγη, ἡ μοναχοκόρη, ἡ μικρότερα ἀπὸ τὰ τέσσαρα παιδιὰ, δὲν ἤμποροῦσεν ἀπ' ἐναντίας νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν Ἰουλιέτταν.

—Φαίνεται σὰν κοῦκλα! εἶπε μὲ ἓνα περίεργον κρᾶμα ἐνδιαφέροντος καὶ περιφρονήσεως.

Ἡ Μάγγη δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ εἰς τὸν βίον τῆς πρᾶ μίαν κοῦκλαν, μίαν μεγάλην κοῦκλαν μὲ κερένιο κεφάλι, μὲ τεράστια μάτια καὶ μακρὰ μαλλιά, ποῦ εἶχαν τοῦ λιναριοῦ τὸ χροῖμα.

Ἡ Μάγγη, αὐτὴ, δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ κοῦκλαν. Ἦτο ἐνδεκα χρόνων, καὶ ἦτο πολὺ ὑψηλὴ διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς. Τὰ πόδια τῆς, παραπολὺ ἰσχνὰ, τὰ μπράτσα τῆς, παραπολὺ μακρὰ, τὴν ἔκαμαν νὰ φαίνεται κάπως ἀδεξία ἢ στάσις τοῦ σώματος τῆς ἦτο κακὴ, ὡς ἐὰν τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς τῆς ἦτο παραπολὺ βαρὺ διὰ τὸν λιγνὸν λαιμὸν τῆς καὶ τὸ λεπτὸν κοριτσιότικο σωματάκι τῆς, ποῦ εἶχε ψηλώσῃ παραπολὺ γρηγόρα. Ἄλλα τὸ πρόσωπον ἦτο ἀλλοκότως ἐλκυστικόν, ὄχι εὐμορφον ἀκριβῶς, ἀλλὰ καλλίτερον παρὰ εὐμορφον. Εἶχε μεγάλη μάτια, σκοτεινόφαια, μὲ φρόδια πολὺ καμαρωτὰ, θαυδὴν τὴν χροίαν κα' στόμα μεγάλο. Τὰ μαλλιά τῆς, βαθυκαστανα, χωρὶς νὰ εἶνε μαύρα, ἦσαν αἰωνίως ἀκτένιστα καὶ ἀναμαλλιάρικα τῆς ἐπεφταν εἰς τὴν ράχιν, καὶ ἐσοῦραϊγαν γύρω εἰς τὸ αὐταρχικὸν τῆς μέτωπον. Ἦτο ἓνα ἡμίγριον κορίτσι, ταιριαστὸ εἰς τὸ πατρικὸν τῆς ὄντισσ, ὅπου ἔπαιρνε δρόμον καὶ ἀλῶνιζεν, ὅπου τῆς ἐκάπνιζε, χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτε· ἀνετρέφετο μόνη τῆς, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον τὴν ἀνέτρεφον οἱ γονεῖς τῆς.

Τῆς ἐφάνη ἔξαφνα ὅτι θὰ ἦτο παραπολὺ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα νὰ ἔχῃ ἓνα ζωντανὸ παιγνίδι, μίαν κοῦκλαν ποῦ θὰ μιλοῦσε, καί, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠθέλησε μὲ ὅλην τῆς τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃ τὴν γιαιγιάν τῆς νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀρρωστήν. Ἡ ἀλῆθεια εἶνε ὅτι ἔκαμνε τὸ ἔργον τῆς γιαιγιᾶς διπλάσιως δυσκολώτερον, ἀλλὰ τὴν προθυμίαν ἐδείκνυεν, ὥστε δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὴν διώξουσιν. Ἄλλως τε κανεὶς δὲν ἀντεστέχετο σοβαρῶς εἰς τὰ θελήματα τῆς Μάγγης, καὶ ἡ γιαιγιὰ τῆς ποῦ τὴν ἐλάτρευεν ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὅσον καιρὸν ἐκράτησεν ἡ ἀσθένεια, ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχε μεταπτώσεις ἀπὸ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ἀπελπίσιν. Ὅσον ἐπεροῦσαν αἱ ἡμέραι, περισσότερον ἐλησηνοῦσαν ὅτι τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἦτο ξένο ἐπὶ τέλους. Ἄλλα καὶ αὐτὸ εἶχε συνηθίσῃ μὲ τὰ πρόσωπα ποῦ ἔβλεπε γύρω καὶ ἀφινε νὰ τὸ περιποιῶνται, τόσοι μάλιστα εὐκολώτερα, ὅσον μεγαλύτερα ἦτο ἡ ἀδυναμία του. Ἄλλα διαρκῶς ἐπαρμιλοῦσε τὸ παραλήρημα δὲν ἔπαυε, παρὰ διὰ νὰ κάμῃ τόπον εἰς τοσον μεγάλην ἐξασθένεισιν, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἐγίνετο δύσκολα.

—Ἦθελα ὁμως νὰ ἤξευρα τί λέγει ὅταν ὄνειρεθεται καὶ φωνάζῃ, —εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Μάγγη, ἡ ὁποία εἶχε καθήσῃ ν' ἀκούσῃ, μὲ μεγάλην σοβαρότητα, τὰς κομμένας φράσεις, τὰ ἀσυνάρτητα λόγια τῆς Ἰουλιέττας.

—Κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα εἶπεν ἡ γιαιγιὰ. Ὅμιλεῖ ὅμως ξένην γλῶσσαν. Δὲν εἶνε Ἀμερικανόπουλο.

—Τι ἀστεῖο! ἐφώναξεν ἡ ἐγγονὴ τῆς πῶς γίνεται παιδί, καὶ νὰ μὴν εἶνε Ἀμερικανόπουλο;

Ἄφου ἐσκέφθη σοβαρώτατα, ἡ Μάγγη εἶπεν ἔξαφνα:

—Γιαιγιὰ, ὅταν ὁ μπαμπᾶς εὐρήκην αὐτὸ τὸ κοριτσάκι μέσα σὲ ἀραποσίτια, δὲν ἦτανε πανσέληνος ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

—Ναί, νομίζω.

—Λοιπόν, εἶνε φῶς φανερό. Ἐπεσε, φαίνεται, ἀπὸ τὸ φεγγάρι, κ' ἐπληγώθηκε ὅταν ἐκτύπησε εἰς τὴν γῆν. Εἶνε ἀρκετὸς δρόμος ἀπὸ τὸ φεγγάρι ἕως τὴν γῆν!

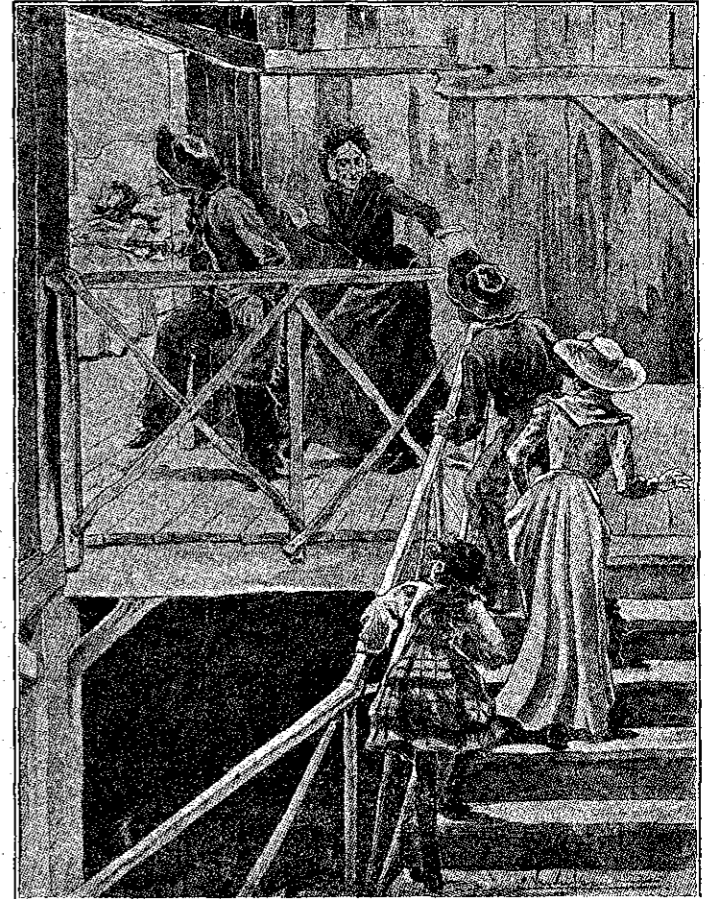
Ἡ κυρία Χάρδου ἤρχισε νὰ γελά. Ἡ Μάγγη ὅμως δὲν ἐγελοῦσε. Εἶχεν εὐρη μίαν λύσιν διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον ἐκρατοῦσε ὅλους εἰς τὴν ἀπορίαν, καὶ ἐθεωροῦσεν αὐτὴν τὴν λύσιν τῆς ὡς ὀρθήν. Καὶ ἄνθρωποι: πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ τὴν Μάγγην συχνὰ ἐπιμένουν, μὲ πάθος ἐπίσης, διὰ τὰς λύσεις ποῦ νομίζουν ὅτι εὐρήκων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΔΕΝ ΣΕΡΩ!

Ἦλθεν ὁμως ἡ ἡμέρα, ὅπου ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἐπαραιμίλησε πλέον. Ἦσθάνετο τόσοι ἀδυναμίαν, ὥστε ἡ προσπάθεια ποῦ ἔκαμνε διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μίαν ἰδέαν ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις τῆς, ἀλλὰ τὸ συναίσθημα τῆς εὐξίας τῆς ἦλθεν ἀπὸ μίαν ἡλικίαν ἀκτίνα, ὅπου ἐχόρευε σκόνην λεπτήν, ἀπὸ τὸν τρεμοῦλιασμα τῶν φύλλων μιάς ἀγράμπελης, ποῦ ἐστόλιζαν ὀλόγουρα τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον, ἀπὸ τὴν λευκότητα τῶν σινδόνων τῆς.

Τῆς ἐφάνη ὅτι ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ μακρὸν ἀνήσυγον ὕπνον, καὶ ἐκύτταξεν ὀλόγουρά τῆς μ' ἓν εἶδος ὀνηρῆς περιεργίας. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο μόνη. Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρὸν, ἀλλὰ γελαστόν. Ἄσπρες κουρτινὲς ἦσαν κρεμασμένες εἰς τὸ παρά-

θυρον, καί, ἐπάνω εἰς τὴν διαφανὴ μουσελίαν, τὰ φύλλα, κινούμενα ἀπὸ τὸ ἀεράκι, ἐσκιαγραφοῦντο μ' ἓνα ἀστείοτατον τρόπον. Οἱ τοῖχοι δὲν ἦσαν κἂν σκεπασμένοι μὲ πηλὸν καὶ ἀβεστοχορισμένοι· τὸ συμπελεκημένον ξύλον ἦτο τὸ μόνον ὄλιγκόν του, καὶ χονδρὰ δοκάρια ἐστήριζαν ἐπάνω τὴν στέγην. Ἄλλα ἓνα κομμὸ, καὶ ἓνα τραπεζάκι τῆς σουαλέττας ἦσαν φιλα-

Ἄνιέθησαν ὅλοι εἰς τὴν γραμμὴν τὴν σκάλαν... (Σελ. 52, στ. γ.)

ρέσκως σκεπασμένα μὲ ἄσπρην μουσελίαν, βαλμένην ἐπάνω εἰς τριανταφυλλιά στρωσίδα, ἐνῶ μίαν πολυθρόνα κουνιστὴ μὲ μαξιλαράκια φθααρμένα ἐσάλειυν ἀκόμη, σὰν νὰ εἶχε κάποιος σηκώθῃ ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἡ Ἰουλιέττα δὲν εἶχε διατηρήσῃ καμμιαν ἀνάμνησιν. Ἔνας μεγάλος τοῖχος ἐχώριζε τὴν σημερινὴν ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ζωὴν τῆς. Ἔνα πρᾶγμα ἤξευρε μόνον: ἦτον εὐμορφα μέσα στὸ κρεβάτακι τῆς, καὶ αὐτὸ τὴν εὐχαριστοῦσε. Ἐξαφνα, ἠσθάνθη ὅτι ἐπεινοῦσε πορτοῦ. Τότε, ἔβγαλε ἓνα παραπονιάρικο βογνητὸ, ποῦ ἐμοιαζε μὲ τὸ κλάμμα παιδιοῦ νεογεννήτου.

Ἔνα κοριτσάκι ἐτρεξε κοντὰ τῆς, καὶ ἡ Ἰουλιέττα τὸ ἐκύτταξε μὲ πολλὴν σοβαρότητα καὶ μὲ κάποιαν εὐχαριστήσιν· κατόπιν ἐχαμοῦελασε. Εἶχε τόσοι ἀδυνατίσῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς τῆς

ασθενείας, ώστε το χαμόγελο εκείνο της έτραβούσε την επιδερμίδα της εως τα μάγουλα, και την έρρυθιδνε, σαν να ήτο καμμία γοργούλα.

«Έπεσε από το φεγγάρι...» (Σελ. 53, στ. β΄.)

χρονικό και ήλιοκαμμένο χέρι της το κουρευμένο κεφάλια της άρωστης. Τα ώραια χρυσοξανθα σγουρόμαλλα είχαν κοπεί, από την άρχη της ασθένειας.

Η κυρία Χάρδου έφθασε βιαστική, και η Γουλιέττα την εκύτταξε πολλήν ώρα εις το πρόσωπον. Η παρουσία της της έφάνη φυσική. Μέσα εις την αγωνίαν των όνειρων της, εις το παραλήρημά της, είχε κάμη την γνωριμίαν της γιαγιάς και της έγγονης.

—Κι' άλλο... έτραβίσει.

(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ (Κατά το γαλλικόν της Κας Γωάννας Μαυρέ).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Καθώς στο δάσος το βαθύ, μέσ' στα πλατειά μου στήθεια, Που άγγίζει δάκτυλο Θεού, λαλούν άηδόνια πλήθεια, Που το καθένα άνειπίωτα κι' άλλα τραγούδια ξερεει Κι' ως άνεμόδαρτη βογγά του ώκεανού ή άνάβρα, Σ' έμένα κύματα πυκνά μακροβούζουν μαύρα Γιατ' είμαι δάσος και πουλί και θάλασσα κι' άγέρι!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΟΔΗΓ' ΔΙ' ΟΔΑ

Δεκαετής άρχιμουσικός.

Τόν περασμένον Όκτώβριον, εις το Κρουστάλλινον Παλάτι του Λονδίνου, μία μεγάλη όρχήστρα από 5,900 μουσικούς διηθύνετο από ένα παιδικά δέκα χρόνων!

Ο τόνος πρώτος αυτός άρχιμουσικός όνομάζεται Μάξ Δαρέσκις. «Ήμουν δεκαοκτώ μνηών—διηγείται ο ίδιος,—δταν ή μητέρα μου μ' έμάνθανε να κρατώ τόν χρόνον. Πέντε χρόνων, διηθύνα την πρώτην πρώτην μου όρχήστραν από 70 όργανα. Έκτοτε διηθύνα πολλάς όρχήστρας εις όλην την Άγγλιαν. Ήυρώ άπ' εξώ όλα τα μέρη των διαφόρων όργάνων, και μέ την αλήθειαν δέν ειζεύρω κ' έγώ πώς μου συνέβη αυτό, διότι πραγματικώς ποτέ μου δέν έσπούδασα τίποτε. Φαίνεται ότι το έχω έν φύσεως.»

Νέα παιγνίδια της συναναστροφής.

Η μόδα των έρχεται από την Άγγλιαν, και εινε πολύ νόστιμα. Διασκιάζουν πολύ μέ αυτά, μικροί και μεγάλοι, δταν εινε πολλά πρόσωπα συναγμένα εις μίαν αίθουσαν. Και εινε απλούστατα και εύκολάτα.

Τό πρώτον εινε έν είδος τυφλόμυγας. Ανάδουν ένα καντηλέρι μέ κερί, και τό τοποθετούν εις μέρος, όπου να ειμφορη ή να στυσθή μέ ένα φύσημα. Τό άγόρι ή τό κορίτσι που κάμνει την τυφλόμυγαν οδηγείται, μέ δεμένα καλά τα μάτια, από ένα άλλο δωμάτιον και άφίεται έλευθερον εις την αίθουσαν. Έκει προσπαθεί να εύρη τό κερί και να τό σύση μ' ένα φύσημα. Φαντάζεσθε τώρα τα γέλια που γίνονται, δταν ή τυφλόμυγα φυσά την φαλάκραν κανενός σοβαρού κυρίου ή την μύτην καμμίας μικρούλας, την όποϊαν παίρνει για κερί...

Τό δεύτερον παίζεται ως εξής: Ένδύουν μουσικά, από την κορυφή εις τα νύχια, μέ μεγάλας παλαιάς έφημερίδας δύο παιδάκια—ή και μεγάλους—και έπειτα τα φέρον και τα καθίζουν εις τό μέσον της αίθουσης, δίπλα-δίπλα, εις δύο καρέκλες. Από τα έφημεριδόπαιδα αυτά δέν διακρίνονται τίποτε άλλο παρά τα μάτια των από δύο τρυπούλες, που άνοιγονται εις την χαρτίνη καλύπτραν της κεφαλής. Τότε ένας-ένας από τους παιζοντας πλησιάζει μέ ένα κερί στο χέρι, και προσπαθεί, από τα μάτια μόνον, να γνωρίση ποιόν εινε τό ένα έφημεριδόπαιδο και ποιόν τό άλλο. Ο διευθυνόν το παιγνίδι σημειώνει τα αποτελέσματα. Έγνωσείται ότι τα έφημεριδόπαιδα κάθονται σοβαρά και άμίλητα, οι άλλοι όμως δέν μένουν διόλου σοβαροί μέ τό θέαμα των, και τα γέλια παίρνουν και δίνουν...

Κουρείς... μαθηταί.

Ο διευθυντής ενός ιδιωτικού σχολείου εις τό Λονδίνον, έξυπνος Άγγλος, δέν άρκείται μόνον να παραγγιμίη τους έγκεφάλους των μαθητών του μέ θεωρητικάς επιστημονικάς γνώσεις ζητεί πρό παντός να τους κάμνη πρακτικούς ανθρώπους, να γυμνάξη και τα χέρια των εις την έργασίαν.

Πρός τόν σκοπόν τούτον τους βάζει και εκλέγουν μίαν τέχνην ο καθένας, από τα πρώτα έτη της μαθητείας των. Έξήντα λοιπόν μαθηταί ήθέλησαν να μάθουν την εύγενή τέχνην του κουρέως, και ή έπιθυμία των έγινε. Διδάσκαλοι ειδικοί τους έμύησαν εις τα μυστήρια της κουρευτικής τέχνης.

Τόσον μάλιστα προόθευσαν, ώστε ο διευθυντής διωργάνωσεν έχατάς ένα περίεργον διαγωνισμόν, διά τόν όποιον έκαμαν πολλόν λόγον αι έφημερίδες του Λονδίνου. Τα πεντακάσια κεφάλια του σχολείου παρεδόθησαν εις τους εξήντα μαθητευομένους κουρείς, οι όποιοι μέ τας κουρευτικάς μηχανάς των ήρχισαν τόν θερισμόν των τριχών. Νικητής του διαγωνισμού άνεκηρύχθη ένας μαθητής, ο όποτος, εις διάστημα 45 λεπτών της ώρας, ήδυνήθη να παρουσιάση εις την έλλανόδικον επιτροπήν 15 κranία τελείως κουρευμένα μέ την μηχανήν, ήτοι έν εις τα τρία λεπτά. Και μέ άτρύν άν έδούλευεν ή μηχανή του, δέν θα έπρόφθαινε τόσόν γρήγορα!

Διά τό συνάχι.

Όσον και άν κατάγορον τα παλαιά γιατροσόφια, πολλά εξακολούθηον να εφαρμόζονται και θεραπεύουν τόν κόσμον. Έν από αυτά τό μεταχειρίζονται εις την Γαλλιαν, και εινε ένα κ' ένα διά τό συνάχι.

Παίρνετε τό βράδυ, πριν πέσετε εις τό κρεβάτι, ένα φυτζίνι γάλα παραπολύ ζεστό, εις τό όποιον, αφού ρίψετε ένα κομμάτι ζάχαριν καμμένην, βουτάτε, δύο ή τρεις φορές, ένα σίδερο κοκκινισμένο στη φωτιά.

Κατόπι προσθέετε ένα κουτάλι δυνατό ρόμι, και δέν ή' άργήσετε να κοιμηθίτε ζεστοκοπημένοι,—τό όποιον εινε σημεϊον ότι ή θεραπεία δέν θ' άργήση.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Α. ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

υπό τό ψευδώνυμον Ένδοξον Μεσολόγγιον τυχών Άθρού Βραβεϊου (Ίδε Διάπλασιν 1905, σελ. 375.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος:—Διατι αι παρά τους Τροπικούς εύρισκόμεναι ζώνια καλούνται εύκρατοι;

Ο Μαθητής:—Διότι έχουν καλά Κράτη!

*Εστάλη υπό του Διτονομού *

Τό Χειμώονανθον κοιμάται. Ο Δικέφαλος Αετός πηγαινει σιγά-σιγά, τό έξυπνά και τό λέγει:

—Θέλεις να σ' έξυπνήσω ή όχι; *Εστάλη υπό του Υπερ Πατριδός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΑΥΡΙΟΝ

(15 Ιανουαρίου) λήγει και ή τελευταία προθεσμία των έγγραφών και τόν άνανεώσεν με δικαίωμα Λαχείου και Μετοχής. Παράτασις άλλη δέν θα δοθή. Έως άδριον λοιπόν τό βράδυ θα περιμένω τους έν Άθήνας φίλους μου τους δέ εκ των επαρχιών και εκ του έξωτερικου, θα περιμένω εις να ληφθούν αι συστημένοι επιστολαί ή αι ταχ. επιστολαί, αι παραδοθεσάι εις τό ταχυδρομείον έστω και την 15 Ιανουαρίου. Αύτοι μόνον θα πάρουν αριθμόν Λαχείου. Οι άλλοι... θά μένουν διά τό χρόνο.

Όσον άφορά τώρα την Μετοχήν, δέν υπόσχομαι ότι θα πάρουν όλοι όσοι θα έγγραφον ή θανάτωσούν εντός της προθεσμίας. Διότι ο αριθμός των χιλίων πιθανόν να συμπληρωθή ενωρίτερα. Πρό όλίγου έδωσα την ύπ' αριθ. 800 Μετοχήν. Όστε θα δοθούν ακόμη διαρεν άλλα 200, ένθ' ο αριθμός των εντός της προθεσμίας έγγραφησμένων ειμφορεί να εινε και τριπλάσιος.

Εύγε εις τους νέους Πειραιώτας! Οι μαθηταί των δύο ανωτέρων τάσεων του Γυμνασίου, την παραμονην της Πρωτοχρονιάς, διηρέθησαν εις όμίλους και έψαλαν τόν "Άη Βασίλην εις τα σπίτια και εις τα καταστήματα, ύπερ της Μακεδονίας. Ένας τέτοιος όμιλος άπετελέσθη από τόν Αίμητον Γελοτοποιόν, τόν Δευκοκίμαντον Αίγαλον, τόν Ένδοξον Μεσολόγγιον και τό Έρνυθρόν Προσωπίον, οι όποιοι από τό πρωί εις τό απόγευμα, χωρίς να φάνε διόλου, έμάζυνταν μόνον αυτοί 260 δραμιάς. Γι εισπράξεις έν γένει άνήλθον εις 800 δραμιάς, αι όποια παρεδόθησαν εις τόν Μητροπολίτην. Τι καλά άν έμμοούντο τους Πειραιώτας όλων τών Γυμνασίων οι μαθηταί! Και 50 γιλιάδες ήμπορούσαν να μαζευθούν εις μίαν ήμέραν.

Άνεκρά ην και άνέζησεν, απολωλία και εύρέθη... Εύερετε ποια; Η φίλη μου Τόμωρε; [EE], ή όποια έκαμε να μου γράψη ένα όλόκληρον χρόνον! Άλλα πόσον τό μετενόησε, και πόσον φαίνεται αποφασισμένη να μη τό ξανακίμη! Δι αυτό ή χαρά μου εινε μεγάλη. Θα έσφαξα εύαριστως τόν σιτευτόν μόσον. Ίαν τόν είχα.

Όραια, βλέπω, έπέρασε την Πρωτοχρονίαν σου, Διακοηθείσα Άσκακεία [EE]. Άφού έρωτας και διά την ιδιάν μου, ίδου: Έγώ την έπέεσα μαζί σας. Έδιάβασα δηλαδή τα πρωτοχρονιάτικα γράμματά σας. Και ήθελα καλλίτεραν διασκέδαση;

Να κ' ένας άλλος δραστήριος: Ο Φρά-Διάβολος, ο όποϊός διέθεσε και τα τέσσαρα κουπόνια της Μετοχής του, και μάλιστα έπρομηθεύη και άλλην Μετοχήν, μέ την ελπίδα να διαθέση και άλλα τέσσαρα. Μου παρηγγείλε δέ και τού έστειλα διά τα τέσσαρα κουπόνια της πρώτης, 1 δέσμη Μικρών Μουσικιών, 1 σήμα Διαπλάσεως και 1 φακέλλον Χάρτου Λύσεων, όλα αυτά δωρεάν, έκτός μίας Άγγελίας του από 60 λέξεις. την όποιαν τού έδημοσίευσά επίσης δωρεάν. Αυτά χαρίζει μία Μετοχή.

Έννοείται όμως ότι άν ο Φρά-Διάβολος δέν ήθελε να πάρη τάνωτέρω, ήμπορούσε έξαιρέτα να άνανεώση την συνδρομήν του διά τό επόμενον έτος. Τό άκούτε όσοι μ' έρωτήσατε; Όποιος κατορθώση να διαθέση και τα 4 κουπόνια της Μετοχής του αποτελεσματικώς,—μέ τους όρους δηλαδή που γράφη επάνω της Μετοχής,—άνανεώνει την συνδρομήν του διά τό επόμενον έτος χωρίς να πληρώση τίποτε. Και αυτός εινε κυρίως ο σκοπός της Μετοχής. Σίγητε [EE], θα χαρώ πάρα πολύ να έλ-

θης εις τας Άθήνας και να σε γνωρίσω. Μέ γιαι ή φωτογραφική μηχανή και σου εδωγαί προόδους μέγρι Α' βραβείου εις τόν Διαγωνισμόν μας. Τι δυσκολίας σου παρουσιάζει ο Διαγωνισμός των Μ. Μυθικών; Δέν πιστεύω δα να εινε άνυπερήλθου!

Πόσα ώραία δωρα έλαβα την πρωτοχρονίαν τό Ιουστιφές Αστου [EE]! Βιβλιοθήκην καρυδένιαν, κορινίξες, άγαλαμάκκια, βαζάκια, κοσμήματα, βιβλία και... ένα σωρό εύχές. Και του χρόνου λοιπόν; και θερμά συγχαρητήρια διά τα Αιγυπτιακά και τα Κινεζικά γράμματα... άν και τέτοια ξεύρω κ' έγώ...

Από την χαριτωμένην, έμμετρον και πεζήν επιστολήν του Δευκοκίμαντον Αίγαλου [EE], άποσπώ τα εξής περί των πατριωτικών καλάντων των μαθητών του Πειραιώς: «Διά τό πώς τα ελέγαμε δέν θα σου πώ πολλά έν πρώτοις δέν ελέγαμε τίποτε... τα όργανα μόνον τα έλεγαν. Πρό μεσημέριος έπαίξαμε μόνον μανδολινο, κιθάρα, ντέφι, ψαροκόμικα κτλ. Τό απόγευμα όμως έπαίξαμε και μέ την κοιλιά μας... ταμπουρά, διότι τό μεσημέρι διά να μη διακόψωμεν, δέν έπήγαμε εις τό σπίτι να φάμε, άν κ' εφέγαμε έπάνους (2 μερίδας ο καθένας) και λόγους (4 μερίδας)».

Βεβαίως, Αιθέριον Πλάσμα [E], αι άνανεώσεις εινε σχετικώς όλγώτερες, διότι οι περισσότεροι αλλάζουν ψευδώνυμον. Μην άησυχής όμως, διότι γρήγορα τα άγνωστα ψευδώνυμα θα γίνουιν γνωστά και αγαπητά εις τόν κύκλον μας, όπως ήσαν και τα προηγούμενα.

Ο Δικηγόρος της Νεολαίας [EE] και ο Δικηγόρος των Συνδρομητών έπρομηθεύθησαν ναυτικά καπέλα μέ ταινίας αι όποια γράφουν επάνω ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Φαντάζεσθε μέ τί καμάρη τα φορούσι! Άλλ' ό,τι δέν φαντάζεσθε εινε τα βάζανα των εις να τό κατορθώσουν διότι οι πιλοπόλοι τους έγελοσαν από ήμέρας εις ήμέρας να κεντήσουν ταινίας μόνον των δέν ήζυραν, εις ότου είδαν την είδοποίησιν του κ. Μωραΐτου, κ' έπήγαν εκεί και ήγγράσαν. Δέξα σοι ο Θεός, τα βάζανα έτελείωσαν! ο δε Δικηγόρος της Νεολαίας μέ τό καπέλο του και μέ τό Σήμα του, εινε τώρα πλέον... ο τελειότερος συνδρομητής.

Σχετικώς μέ τό ζήτημα των άγοριών και κοριτσιών, ή Άγκυρα της Σωτηρίας [EE], όμολογεί ότι τα περισσότερα βραβεία τα παίρνουν άγόρια, αλλά λέγει ότι αυτό εινε φυσικότατον, διότι τα άγόρια του κύκλου μας εινε και περισσότερα και μεγαλύτερα από τα κορίτσια.—Περισσότερα ίσως μεγαλύτερα δέν πιστεύω.—Και ή Κυρία Σιαρφαλόστρα [EE] μου γράφει διά τό ζήτημα αυτό πολλά και ώραία. Νομίζω όμως ότι δέν έχουν την θέσιν των, διότι κανείς δέν ειπεν ότι ή γυνή εινε κατώτερα του άνδρός. Τις ψέγει τόν Ηρακλέα!

Μετά μεγάλην μου χαράς σάς άναγγέλλω την ίδρυσιν νέου Μικρού Συλλόγου έν Άθήναις, της «Νίκης», ο όποϊός φαίνεται ότι θα κάμη θαύματα. Διά τας λεπτομερείας σάς παραπέμπω εις την κατώτερα δημοσιευμένην Άγγελίαν. Έγώ εύχαριστώ θερμώς τους αγαπητούς μου φίλους, οι όποιοι θα έργασθούν διά παντός μέσου ύπερ της διαδόσεως του περιοδικού μας.

Μία φίλη μου μου έστειλε οκτώ δραχμάς χωρίς να υπογράφεται μέ τό όνομά της, αλλά μόνον μέ τό ψευδώνυμον Άγνήν Καρδία. Ποία εινε; την παρακαλώ να μου γράψη. Έχει καλώς Ελληνική Καρδία [EE]. Τώρα έμμεθα σύμφωνοι έντελής.

Όραιας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Ελευκινός Παρθένος [EE], Τολμηρός Θαλασσοπόρος [E], Γλυκό Φιλάνι [EEE], Λάτσης του Απειρου [EEE], Άγγελος του Ελέους [E], Ναυτο-

πούλα του Μεσολόγγιον [EE], Έλληνικός Παιάν [E] και Δούμισσα των Σαλώνων [EE].

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ταχούν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα ψευδώνυμα άπολοφθύνται από σ, άνήκουν εις άγόρια και όσα άπολοφθύνται από κ, άνήκουν εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φεγγαρόπαιδο, α, (...βεβαίως, εις τ' Αποτελέσματα θα συμπεριληφθή) Έσπεριός Ρευβασμός, α. (I. M. K. αυτό εξέλεξα σ' εύχαριστώ δι' οσα γράφεις) Άρθών της Έρμην, α. (T. N. αυτό εξέλεξα [EE] διά την ώραϊαν επιστολήν) Όνειρον Παρθένου, κ. (χωρίς άρχικά, κατά την έπιθυμίαν σου, και χωρίς τό μιάς, τό όποιον νομίζω ότι περιττεύει εις τα Μ. Μυθικά έθετα ως άνώτατον δριον τόν δεκαπεντασύλλαβον στίχον και όχι τας δεκαπέντε συλλαβάς; διότι ένας δεκαπεντασύλλαβός ειμφορεί να έχη και δεκαεπτά και δεκαοκτώ συλλαβάς, αι όποιαι μέ τας συνήζεις μετρούνται ως δεκαπέντε) Μοστιά, κ. (P. A.) Ζωηρόν Φώς, α. (B. Γ. αυτό βεβαίως θα προτιμάς και σ' Δραβιότου Περιστοραία, α. (+.) Ρομφαία του Αδούου α. (A. Γ. σου εγκρίνω τό πρώτον και τό καλλίτερον νομίζω ότι διά να είσαι ασφαλής, δέν πρέπει ποτέ να διδης συλλάδια επί πιστώσει) Άγθος της Εύαισθησίας, κ. (I. A. X. δέν εινε λόγος αυτός διά να διαραστήθω εναντιον σου άραϊ τό ότι προσπαθείς [E] διά την καλογραμμένην επιστολήν) Μέλλουσα Δόξα, κ. (A. T. πολύ μου άρεσει τό ψευδώνυμον σου) Αιγυπτιακή Βαράνα, α. (E. M.) Δόν Κολουβάς Πάτερας, α. (M. Σ.) Σιαρφατός, α. (Θ. Z.) Γωάννα Δ' Άρκ, κ. (A. K. X. φαντάζεσαι πόσον θα έλυπούμεν κ' έγώ άν έμενες εις την πρώτην σου άπόφασιν α' εύχαριστώ πολύ διά τας ένεργείας [EE] διά την χαριτωμένην επιστολήν) ο κ. Σημηριώτης εινε τώρα εις την Κων(πολιν) Καλυπό, κ. (***) Δούμισσα της Πλακεντίας, α. (***) Κύριον Άσμο, κ. (Σ.) Πολυθέληγης Νεότης, α. (A. A. A.) Έθνική Άμυνα, κ. (K. K.) Αίμητος Ένδυμογράφος, α. (+A—). Έρνυθρόν Τείχος, α. (E. I. K.) Ίύρα του Όμήρου, κ. (Σ. Π.) Ούτις, α. (O.) και Άγνωστος Πόδος, α. (N. Δ. K.)

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Πτερωτή Καρδία, α. Δημόδοκος, α. Σίφριος, α. Έθνικόν Όνειρον, κ. Τόμωρε, κ. Δευιδής, α. Αρχιζιάνιον, α. Άστρον Αιθρίας Νυκίος, κ. Νόρμα, κ. Βαυίλλια, κ. Νοσταλγός της Θαλάσης, α. Παρήγορος Άγγελος, κ. Σπίρτο Μονάχο, α. Πατατόρα, α. Κίτρινο Ντόμινο, κ.

Μικρά Μυστικά επιθυμοών ν' αναλαλέουν: ο Έλληνικός Παιάν μέ τόν Δευκοκίμαντον Αίγαλον, Όνειρον της Πατριδος, Χρυσόν Μόσχον και Κνανόφθαλμον Έλληνοπούλαν—ο Ναυόταυς του Σουροφ με τόν Λικέφαλον Αέτον, Κρηόλην, Τρελλήν Ψυχήν και Όνειροπόλον της Δόξης—ο Πρίγνιυ Σμάραγδος με τόν Άπτερον Νίκην και Άφροσφρανομένο Κύμα—ο Ριγολέτιος με την Κυρία Σιαρφαλόστρα—το Αιθέριον Πλάσμα μέτην Δούμισσαν των Σαλώνων, Άγγελον του Έλέους, Όνειροπόλον της Δόξης και Μέλλοντα Διπλωμάτην—Άντίβας ο Καρχηδόγιος με τόν Άλταρη, Έρνυθρόν Προσωπίον, Νυκτοκόρακα, Άφροσφρανομένο Κύμα και Άρχαρον της Σωτηρίας—ή Νεράϊδα των Άράφων με τό Κνανόν Σηλίαν, Αάτριδα του Όραλου, Ροδαν και Ένασιν—ο Φλοίθος της Θαλάσης με τό Σηληρόν Παρελίδον, Αιθέριον Πλάσμα, Νύκτα της Καστέλλας, Κνανόν Σηλίαν

καὶ Παγωμένη Φλόγα.— ἡ Πρωτοῦ Καρδία μετὸν Δεσμὸν Φιλίας, Μυθῶν Ἀστὸν Κροσσάλλων Σπήλαιον, Νύκτα τῆς Κασιέλλας καὶ Μικρὸν Σαλιγκιτῆν.— ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὸ Ἀρκάδι τῆς Τριανταφυλλίας, Κτανόφθαλμον Ἑλληνοπούταν, Ἀφροστροφονόμενον Κῆμα, Παγωμένην Φλόγα καὶ Κροσσάλλων Σπήλαιον.— ὁ Δικέφαλος Ἀετός μετὸ Σεγιτιμένο Ἑλληνοπούλο, Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Σημαιάν τοῦ Φωτός, Φοῦ-Διάβολον καὶ Ἱερολογίτην.— ἡ Ἑθνηκὴ Σημαιά μετὸν Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης.— τὸ Γλυκὸ Φιλία μετὸ Ἀνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀφάν τῆς Ἐλευθερίας, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Αἰθέριον Πλάσμα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ζαχαρίου (ἐστάλησαν ὅλα σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα σημερινῆ ἐγγίνα ψευδώνυμον τῆς φίλης μας) Ἑθνηκὸν Ὑμνον ([EE], κ' ἐγὼ περιμένα πολλὰ ἀπὸ μιαν καλὴν θέλησιν συνδυσασμένη μ' ἐνεργητικότητα) Ἀφροστροφονόμενον Κῆμα ([E], σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Πρωτοχρονιάτικο ἐσπάζωμα) Ἑθνηκὴν Σημαιάν (ἡ ὁποία ἐπέφησε καὶ τὸ Ζον κοῦπὸν τῆς Μετοχῆς τῆς) Δικέφαλον Ἀετόν, Ἡρωικὸν Ἀρκάδι ([E], αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης ([E], ὁ ὁποῖος ὑποφέρει ἀπὸ δεινῆν... διαπλασιτῆς) Πρωτοῦ Καρδία ([EE] πολὺ μού ἤρεσαν αἱ γειογραφίαι σου) Μικρὸν Κεραλλῆνα ([E] εἶδες βεβαίως τὸ ψευδώνυμον σου εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίχους) Ἀσπασίαν Α. Χ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄραϊον δελτάριον λές καὶ τὸ ἤξευρεν ὁ κ. Φαίδων, ποῦ γράφει σημερινὸν περὶ ἐκδρομῶν) Ὁραϊὰν Τουλιάδα ([E] διὰ τὴν ὄραϊαν πρῶτην ἐπιστολήν γράφει μου σοχὰ καὶ μὴ δι-στάξῃς) Λεβανόσιν Ἀνθος ([E], ὅσα ἐδιδά-βασα ὡς τώρα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Βέρν, τὰ τε-λευταία, δὲν μοῦ ἐφάνθησαν κατάλληλα διὰ τὴν περιοδικὸν μας δι' αὐτό, εἶδες, ἐπρωτίμῃσθα ἄλλα δὲν γνωρίζω ἂν καὶ ποῦ ὑπάρχουν τό-μοι κ' Ἐβδομάδος) Λίσαν Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελὴς καλὰ ἡ μη-τέρα) Μαρίαν Α., Λήθην (ἐστεῖλα) Βε-λαμίν τὸν Λέβιον (ἐλήφθησαν) Ἀστρὸν Αἰθρίας Νυκτός, Ἀρχιζελόνιον (ἐστεῖλα τὸ δωρὸν σου ἐκ νέου) Σπῆριτο Μονάχο κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ	
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)	
Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)	πρὸς φρ. 1 ἑκάστον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.
Τόμοι 13 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)	πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1905)	
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:	
Ἄδετος φρ. 3	ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσῶδ. φρ. 6	ταχυδρομικ. 6,50.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:	
Ἄδετος φρ. 7	Χρυσῶδ. φρ. 10.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὀδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.— Στὰ Πάριον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου
[Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

79. Δεξιόγραφος.

Ἐὰν στερῆσαι, φίλε μου, τοῦ πρώτου, δὲν [ὅα μ' εὐρῆς
Κωφὸς ἂν ἦται, τάλλο μου βεβαίως δὲν εἶ- [ἔξερεις.
Καὶ τώρα, ἂν ἀμρότερα μετ' ἐλγην συγχολ- [λήσης.
Γνωστὸν ἀγαθὸν ποιητὴν ἐξ Ἄδου θάνα- [στήσης.Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παταράκ

80. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου ὑποθέτει, Γράμμα τὸ δευτέρον μου, Μία μετοχὴ τὸ τρίτον, Καὶ στρατηγὸς τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

81. Αναγραμμισμός.

Συγκρίεις μετ' ἐπιρόνησι, Κί' ὀλίγον τι θυμώσεις... Ἄν μάναγραμμιστῆς, Στὰ φάρια νὰ ζητήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαιίας τοῦ Φωτός

82. Μωσαϊκόν.

Γράμματα σου δανείζουμε, ἐπιρρημα νὰ κάνης: Ὁ Περικλῆς ὁ Φατούλης, ἐγὼ κ' ὁ Μπαρ- [μπαγιάννης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου

83. Τρίγωνον κενωμένον καὶ ἀντε-στραμμένον.

1.—Ἐν τῷ οὐρανῷ διαφόρου μέγεθους ἀστέρης ὑπάρχουν. 2.—Ὁ φίλος σέ μιαν ὥρα, ἀξίζει μία χώρα. 3.—Ἀναπτο τὸ λυχνάρι σου, προτοῦ ἂν σ' εὐρῆ νύχτα. 4.—Ἐνθὸν διδάσκεις, μανθάνεις. 5.—Ἐγγνώμων γίνου. 6.—Νόει καὶ τότε πράττει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεργίου Ὁνειρόν

84—85. Μεταμορφώσεις.

1.—Ἡ ὄχθη διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ κοίτη. 2.—Ἡ λίμνη διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ νῆσος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διακροθίσης Ἀρσασειάδος

86. Ἐρώτησις.

Εἰς ἓνα σπίτι ζοῦν: δύο μητέρες, δύο πα-τέρες, εἰς γαμβρός, εἰς πενθερός, μία πενθερά, εἰς πάππος, μία μάμη, τέσσαρα τέκνα καὶ τρεῖς ἔγγονοι. Πόσοι ἐν ὅλῳ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοαρεπεῶς Φύσσεως

87. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-ξεων ἀποτελοῦν ὄραν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρ-κίας, τὰ δὲ δευτέρα μέγα πτηνόν:
1, Μοῦσα. 2, Θεά. 3, Χώρα τῆς Ἑλλά-δος. 4, Πτηνὸν ἰνδικόν, 5, Ἀρχαῖος ποιητής.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτός

88. Φωνηεντόλιπον.

π-μκρ-πδ-μθνς-τι-λθ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Παύλου

89. Γρίφος.

οἶκοι 13 οἶκοι τόνε λινόν.
οἶκοι δόλου οἶκοι
οἶκοι οἶκοι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμαίου

90. Μαγικὴ Εἰκὼν.

—Τὶ φασαρία εἶνε αὐτὴ ἀπέξω ἀπὸ τὸ στίτι μου; Ποῦ εἶνε, παρακαλῶ, ὁ φύλας;

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 47 καὶ 48
559. Συκία (σύ, Κία.)—530. Στατήρ-ἀστήρ.—531. Δέκα, διότι 4=δ', 5=ε', 20=κ' καὶ 1=α'.
532. ΣΟΥΝΙΟΝ 533—535. 1, Ἡ ΜΟΝΑΧΟΝ 2, Ὁ οἶ- ΣΦΥΡΙΟΝ στρος (Ἰστρος.) 3, ΔΗΜΗΤΡΑ Ὁ Σολωμός.— ΣΙΔΗΡΟΣ 536. ΠΙΘΟΣ, Ε- ΜΙΛΑΝΟΝ ΛΑΙΑ, ΜΕΛΟΣ (ΠΕΜΠτη, ἸΑΕ- ΑΡΑΧΩΒΑ ως, ΘΑΛεια, ΟΙΟΣ

(ΣΑΣτηλ.)—537—541. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΠΗ: κόπη, κηνίον, ἀληθής, κηλός, κηγή.—542. Πάντων μάλιστα αἰσίνου σαυτόν.—543. Ὁ ἐν τῇ πίστει μένων ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ (ο ἐν τι-π' εἰς τι-μ' ἐν ὄν-ἐν το θε-Ὁ μὲ ν'—καίω θε-ὡς ἐν ἀφ-τῷ).

554. Ἄρωμα (Α, Ρῶ, μᾶ.)—545. Νίνος-νάνος.—546. Λάγνηος-Γαλγῆος.—547. Μίδας.

548. ΠΟ-ΛΥ-ΒΙ-ΟΣ 549. ΙΑΗΕΤΟΣ ΛΥ-ΣΙ-ΑΣ Α Λ Ρ Ω ΒΙ-ΑΣ Π Λ Π Ι Ο Σ Ο Σ Ε Ν Α Σ Τ Ρ Ι Α Ι Ν Α Ο Ο Ν Ν Σ Ω Σ Σ Α Ν Η

550-552. 1, Τὸ ἄριστον. 2, Ὁ Κρείος (κρύος). 3, Τὸ θεῖον.—553-555. 1, Οἱ μαῦροι λαοὶ εἶνε ἄγριοι. 2, Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα. 3, Ἡ Κύπρος καὶ ἡ Λέρος εἶνε νῆσοι.—556. Διὰ τοῦ Α:

Κ Α Ι
Α Π Α Σ
Ι Α Σ Ω Ν
Σ Ω Μ Α
Ν Α Ι
No Σο-σᾶς-ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰδρὸθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Νίκη». Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» διὰ παντός μέσου. Πρόεδρος ἀτάτης τοῦ Ἀ-πειροῦ, Ἀντιπρόεδρος Γλυκὸ Φιλία, Τα-μίας Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Γραμματεῖς Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης καὶ Ὀλυμποςίτης. Δέχεται μέλη πανταχόθεν. Ἀπευθυντέον κ. Ραφαήλ Ραφαήλ, ὀδὸς Καπλανῶν 5, Ἀ-θήνας. (5'—16)

Ἡ ἄλλα ψευδώνυμον πρό πολλοῦ. Γλωσσοκοπία (5'—16)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:			
Ἔτησια... φρ. 8,—	Ἐξωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἔτησια φρ. χρ. 10,—		
Τρίμηνος... » 2,50	Ἐξάμηνος » » 5,50		
Ἀὶ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1906		Ἐτος 28ον.—Ἀριθ. 8	

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἄλλα αἱ δύο νοσοκόμοι τῆς Ἰουλιέτ-τας δὲν ἐνόησαν ἂν ὅ, τι εἶπεν οὔτε λέξιν. Ἄπ' ἐναντίας τὸ πενιχάμενον βλέμμα τῆς ἦτο σαφέστατον. Ἡ

«Δὲν ἤξευρε πλέον τὴν ὥραν μετὸ ὄρολογι...» (Σελ. 57, στ. α.)

Μάγγη ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὴν κουζίαν διὰ νὰ φέρῃ τίποτε χορταστικὸν φαγητόν, ἡ γιαγιά τῆς ὅμως εἴσετα τὴν κε-φαλὴν. Ἐφερε τὸ ὄρολόγι τῆς καί, γελα-στή, εἰδείξεν εἰς τὴν Ἰουλιέτταν τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὁ δεικτῆς διὰ νὰ τῆς δώσῃ καὶ ἄλλο φυλιτζάνι. Τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας ἐσυννέμισε. Δὲν ἤξευρε πλέον νὰ εἰπῇ τὴν ὥραν μετὸ ὄρολογι. Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀκόμη. Δὲν τῆς ἐμεναν παρὰ τὰ ἐνοστιμὰ τοῦ μικροῦ πλάσματος ποῦ ἔρχεται διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν, πεινᾷ, πονεῖ ἢ χαίρεται; χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διαπί.

Ἡ Μάγγη τῆς ὀμίλησ, μετὰ πολλὰς χειρονομίας, ὑψώουσα τὴν φωνὴν τῆς, ὅπως κάναμεν ἐξ ἐνοστικτοῦ ὅταν ὀμιλοῦ-μεν μετ' ἐξόνως.

Κατ' ἀρχάς ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἀπήνησε δόλου. Ἡ προσπάθεια, τὴν ὅποιαν ἔ-καμεν διὰ νὰ ἐνοήσῃ, ἦτο πραγματικῶς

ἐδυνηρά, καὶ δι' αὐτὸ ἡ κυρία Χάρδου διέ-ταξε τὴν ἐγγονὴν τῆς νὰ σιωπήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Ἰουλιέττα ἐκὐττάζε διαρκῶς τὴν Μάγ-γην, μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον κάθε παιδί ἔχει διὰ τὰ ἄλλα παιδιά, καί, ἐνδίδουσα τότε εἰς τὴν φυσικὴν τῆς ζωη-ρότητα, ἡ Μάγγη ἤρχισε πάλιν νὰ τῆς ὀμιλῇ, μετὰ χειρονομίας καὶ φωνάς.

— Δὲν ἔξερω...
Ἡ Ἰουλιέττα ἔ-λεγεν αὐτᾶς τὰς λέξεις πολὺ σιγανά, τὰς ἐπανελάμβανε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττας. Τὰ δύο κοριτσάκια κατώρθωσαν πολὺ γρή-γορα νὰ ταρξίζουν, καὶ δὲν ἔμπορούσαν νὰ κάμουν τὸ ἕν κ χωρὶς τὸ ἄλλο. Ἡ Μάγγη εἰδιδασκεν εἰς τὴν μαθητριάν τῆς πολλὰς ἀγγλικῶς λέξεις, διότι τῆς εἰδει-χνε διάφορα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ὀνομαζονται. Ἐγελούσε σὺν τρελλῇ μετὰ τὴν προσφάν τῆς ξένης, καὶ τότε ἡ Ἰουλιέττα ἤρχιζε καὶ αὐτὴ νὰ γελά. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἰδιδασκε τὰ γαλλικά εἰς τὴν μικροῦλαν Ἀμερικανίδα. Ὅταν, πα-ραδειγματὸς χάριν, ἡ Μάγγη τὴν ἐρωτοῦσε:

— Πῶς τὸ λένε τὸ τραπέζι, τὸ κρεβάτι, τὸ πιάτο, τὸ κουτάλι, τὸ

«Ἐξεκρέμασε ἓνα καθρεπτάκι...» (Σ. 58, στ. α.)

ἐπρόφερε δὲ μετ' ἀστείωτοτον τρόπον.
— Δὲν τῆξερω... ἴσως εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς, γιαγιά. Δὲν εἶνε εὐμορφο. Ἐμένα μ' ἀρέσει καλλιτέρα ποῦ με λένε Μάγγη Χάρδου. Δὲν εἶνε ὅμως παράξενο νὰ ἔχουν στὸ φεγγάρι ἀλλοκίωτικα ὀνό-ματα!

Ἡ Μάγγη ἐπέμενε τώρα περισσότε-ρον ἀπὸ πρὶν εἰς τὸ νὰ θεωρῇ ὀρθὴν τὴν ἐξήγησίν τῆς. Εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς, οἱ ἄλλοι κατ' ἀρχάς τὴν εἶχαν περιπαίξῃ, ἀλλὰ κατόπιν ἐύρηκαν ἀστείαν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν. Καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἔλεγον ἄλλῶς τὴν μικρὰν ἀγνωστον παρὰ «τὸ φεγγαροπαῖδο». Ἡ Μάγγη ἤσθανετο ὅτι εἶχεν ἐπικρατήσῃ ἡ ἰδέα τῆς καὶ ἦτο κατενθουσιασμένη.

Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο τό-σον ταχεῖα ὅσον μακροχρόνιος ὑπῆρξεν ἡ ἀσθένειά τῆς.

Ἡ γιαγιά ἔλεγε:
— Ἀμα γίνῃ ἐντελὴς καλὰ καὶ μάθη